

Sygn. akt II AKa 288/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący:	SSA Wiesław Masłowski
Sędziowie:	SA Piotr Feliniak (spr.) SA Jarosław Papis
Protokolant:	st.sekr.sądowy Łukasz Szymczyk

przy udziale J. S., Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2014 r.

sprawy

T. K. (1)

oskarżonego z art. 13 §1 kk w zw. z art. 280 §2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 5 sierpnia 2014 r., sygn. akt XVIII K 95/14

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.
- 2) zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za drugą instancję.

II AKa 288/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 5 sierpnia 2014 roku, w sprawie sygn. akt XVIII K 95/14 oskarżonego T. K. uznano za winnego tego, że w dniu 25 kwietnia 2014 r. w Ł., posługując się niebezpiecznym przedmiotem w postaci noża i grożąc M. P. jego użyciem poprzez przyłożenie go do boku pokrzywdzonego, a także stosując przemoc na osobie pokrzywdzonego, polegającą na kopnięciu go w kolano, usiłował dokonać na jego szkodę zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki S. (...) o wartości 1800 złotych, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego i jego ucieczkę z miejsca zdarzenia, i przyjmując, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 13 §1 kk w zw. z art. 280 §2 kk, na podstawie art. 280 §2 kk w zw. z art. 14 §1 kk wymierzono oskarżonemu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 63 §1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 26

kwietnia 2014 roku do dnia 5 sierpnia 2014 roku. Rozstrzygnięto o dowodach rzeczowych i kosztach nieopłaconej obrony z urzędu. Zwolniono oskarżonego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych (wyrok k. 179).

Apelację od powyższego złożył obrońca oskarżonego. Na zasadzie art. 425 §1 i 2 kpk i 444 kpk zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego. Na zasadzie art. 438 pkt. 2 i 3 kpk wyrokowi temu zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4 kpk, art. 7 kpk oraz art. 410 i 424 §1 kpk poprzez dokonanie ustaleń w tej części, która dotyczyła posłużenia się przez oskarżonego nożem, na podstawie dowolnej, wybiórczej oceny materiału dowodowego, analizowanego bez wzajemnego powiązania zależności, z pominięciem zasad logicznego rozumowania i wbrew zasadom wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto
- oparcie ustaleń faktycznych w tym zakresie wyłącznie na zeznaniach pokrzywdzonego M. P. oraz bezzasadną odmowę wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego oraz w części zeznaniom M. S. – bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska, a w konsekwencji
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który mógł mieć wpływ na jego treść, polegający na uznaniu sprawstwa oskarżonego T. K. w zarzucanym mu akcie oskarżenia czynnie, podczas gdy prawidłowo oceniony materiał dowodowy prowadzi do wniosku, że oskarżony swoim działaniem dopuścił się przestępstwa usiłowania rozboju opisanego znamionami przepisu §1 art. 280 kk.

Na zasadzie art. 427 §1 kpk wniósł, aby sąd odwoławczy, działając na podstawie art. 437 §1 i 2 kpk, zmienił zaskarżony wyrok, orzekł odmiennie co do istoty sprawy i eliminując z opisu czynu posłużenie się przez oskarżonego niebezpiecznym przedmiotem w postaci noża, uznał oskarżonego winnym usiłowania rozboju zakwalifikowanego z art. 280 §1 kk i wymierzył mu za ten czyn karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby, ewentualnie uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę sądowi I instancji do ponownego rozpoznania (apelacja k. 234-236).

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18 grudnia 2014 roku utrzymano w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną (k. 288).

Wniosek o sporządzenie uzasadnienia złożył obrońca oskarżonego (k. 325).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja okazała się oczywiście bezzasadna. Wprawdzie z jej treści wynika, że oskarżony nie kwestionuje co do zasady swojego sprawstwa, a apelacja dotyczy ustalenia sądu I instancji, związanego z przyjęciem posłużenia się niebezpiecznym przedmiotem w postaci noża, to nie sposób nie dostrzec jej wad konstrukcyjnych. Przypomnieć autorowi apelacji należy, że zarzut naruszenia art. 410 kpk może być zasadny jedynie w przypadku, gdy sąd opierał się na materiale dowodowym, który w sprawie nie został ujawniony, bądź orzekał w oparciu jedynie o część ujawnionego materiału dowodowego (patrz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2013 roku, sygn. akt IV KK 82/13, LEX 1350322).

Obraza przepisu art. 424 kpk nigdy nie jest naruszeniem prawa procesowego mającym wpływ na treść orzeczenia, bowiem do sporządzenia uzasadnienia dochodzi po wydaniu wyroku (patrz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 kwietnia 2013 r., sygn. akt II AKa 95/13, LEX 1312112).

Obraza art. 4 kpk nie może być podstawą zarzutu apelacyjnego, bowiem formułuje ogólną zasadę procesową, której naruszenie może nastąpić przez obrazę konkretnych przepisów postępowania gwarantujących realizację zasady obiektywizmu (patrz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2010 roku, sygn. akt III KK 92/10, OSNwSK z 2010 roku, z. 1 poz. 775).

Problematyką wskazania jako podstaw apelacyjnych w ramach przesłanki określonej w art. 438 pkt 3 kpk, art. 4 kpk, art. 410 kpk oraz art. 424 kpk zajął się także w sposób analogiczny jak w wyżej cytowanych orzeczeniach Sąd Apelacyjny w Krakowie, wydając

w dniu 14 maja 2008 roku wyrok w sprawie II AKa 50/08, opublikowany w KZS z 2008 roku, z. 9, poz. 35.

Z uwagi na fakt, iż sformułowany zarzut, jako wiodący wskazywał przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, podnieść należy, iż przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną reguły z art. 7 kpk, jeżeli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego oraz jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (patrz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2012 roku, sygn. akt

III KK 298/12, LEX 1232292).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, analiza treści zapadłego rozstrzygnięcia w kontekście jego pisemnych motywów, dowodów zgromadzonych w sprawie i ujawnionych w toku postępowania rozpoznawczego wskazuje, iż zaskarżony wyrok, wbrew treści zarzutów zawartych w wywiedzionej skardze apelacyjnej, wszystkie powyższe kryteria spełnia, a więc pozostaje pod ochroną reguły wyrażonej w treści tego przepisu.

Każdy fakt i okoliczności, mające znaczenie w przedmiotowej sprawie, zostały bowiem przez sąd orzekający uwzględnione, ocenione i znalazły odpowiednie odzwierciedlenie w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia. Ustalenia sądu co do przebiegu zdarzenia znajdują oparcie w przywołanych dowodach, zaś ocena źródeł dowodowych jest kompleksowa i wszechstronna i nie nosi cech dowolności, o których pisze w swojej apelacji obrońca oskarżonego.

Odnosząc się do podnoszonej w apelacji okoliczności związanej z ustaleniem posługiwania się przez oskarżonego nożem, to Sąd Apelacyjny w całości podzielił zapatrywania Sądu Okręgowego w zakresie ocen wyrażonych na k. 6-10.

Mają one charakter kompleksowy i wyczerpujący i ponowne przytaczanie użytej argumentacji byłoby zbędnym przywoływaniem tych samych okoliczności oraz ocen.

Ponadto nie sposób nie zauważyć, iż skarżący w istocie nie podważył argumentacji sądu I instancji, lecz przeciwstawił jej własną, dokonaną w uzasadnieniu apelacji, ocenę. Tak sformułowany środek odwoławczy ma więc charakter, nie podlegający uwzględnieniu w postępowaniu odwoławczym, polemiki z prawidłowymi ustaleniami oraz ocenami Sądu Okręgowego.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji wyroku.